

309.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 czerwca 1920 r.

w przedmiocie odroczenia zapłaty prywatno-prawnych wierzytelności pieniężnych w b. zaborze austriackim.

Na zasadzie art. 33 ustawy z dnia 26 czerwca 1919 r. (Dz. Pr. № 51 poz. 332) wprowadza się do ustawy tej prócz zmian zarządzonych rozporządzeniem z dnia 20 grudnia 1919 r. (Dz. Ustaw № 98 poz. 521) następujące zmiany i uzupełnienia:

ROZDZIAŁ A.

(dla okręgu sądu apelacyjnego w Krakowie).

§ I.

Art. 1 ustawy powyższej otrzymuje następujące brzmienie:

„1) Płatność prywatno-prawnych wierzytelności pieniężnych powstałych przed dniem 1 sierpnia 1914 r., tudzież wierzytelności z weksli i czeków wystawionych przed dniem 1 października 1915 roku, odracza się według poniższych postanowień, jeżeli dłużnik, a co do przekazowych weksli i czeków, jeżeli przekazany i wreszcie co do weksli własnych, jeżeli wystawca miał w dniu 31 lipca 1914 roku miejsce zamieszkania (siedzibę) lub stałego przedsiębiorstwa w okręgu Krakowskiego sądu apelacyjnego.

2) Do dłużników wymienionych w ustępie 1 mają zastosowanie postanowienia rozdziału B., jeżeli po dniu 31 lipca 1914 r. przenieśli miejsce zamieszkania (siedzibę) lub przedsiębiorstwa do okręgu Lwowskiego sądu apelacyjnego. Jeżeli natomiast przenieśli się poza ten okrąg, stosują się do nich postanowienia rozdziału A., tylko o tyle, o ile chodzi o roszczenia, które zaistniały przed tem przeniesieniem.

3) W stosowaniu tych przepisów uważa się przy wekslach przekazowych i czekach miejsce podane przy nazwisku lub firmie przekazanego za miejsce zamieszkania przekazanego, przy wekslach własnych miejsce ich wystawienia za miejsce zamieszkania wystawcy.

4) O ile inaczej nie postanowiono w art. 2, 3, 7a i 8 ustawy i o ile nie znajdzie zastosowania sędziowskie odroczenie zapłaty, przewidziane w art. 15—19, wierzytelności powyżej wymienione mają być spłacone w czterech równych ratach, zapadających w dniach 1 października 1920, 1 stycznia, 1 kwietnia i 1 lipca 1921 r., jeżeli nie są płatne później. Wraz z każdą ratą dłużnik uiścić winien należne od niej odsetki, a przy ostatniej racie także wszystkie inne należności uboczne. Pretensje, nie przekraczające w kapitale dłużnym 500 koron, spłacone być mają wraz z odsetkami i należnościami ubocznymi w dniu 1 października 1920 roku w całości.

5) Jeżeli którakolwiek rata wierzytelności niewekslowych nie zostanie w terminie zapłaconą, cała reszta wierzytelności, korzystająca dotąd z ustawowego odroczenia zapłaty, wraz z należnościami ubocznymi staje się natychmiast wymagalną.

6) Jeżeli natomiast nie uiszczono w terminie którejkolwiek raty wierzytelności wekslowej, należy do 30 dni po terminie chybnym dokonać protestu na całą niespłaconą jeszcze sumę wekslową. Jeżeli ostatni z tych dni przypada na niedzielę lub święto, protest może być założony w najbliższym-dniu powszednim. Wskutek tego protestu cała suma wekslowa staje

się wymagalną wobec akceptanta i wystawcy wekslu własnego niezwłocznie, wobec innych zaś dłużników wekslowych dopiero wtedy, gdy zostali zawiadomieni o proteście listem poleconym i do 10 dni po tem zawiadomieniu raty zaległej nie zapłacili. Na wekslu należy zaznaczyć, kto, kiedy i w jakiej kwocie ratę uiszczył; płatcomu zaś należy wydać pokwitowanie na odpisie wekslu lub protestu. Trzechmiesięczny termin przedawnienia pretensji wekslowych (art. 78 ust. 1 i art. 79 ust. 1 ustawy wekslowej) przedłużony zostaje do 6-iu miesięcy.

7) Przepisy powyższego ustępu mają odpowiednie zastosowanie do czeków.

8) Wierzytelności, o których mowa w ustępie 1, zapadające po terminach w ust. 4 oznaczonych, podlegają tylko sędziowskiemu odroczeniu zapłaty".

§ XII.

Art. 3 ustawy otrzymuje następujące brzmienie:

„Z pod ustawowego odroczenia są dalej wyjęte: roszczenia z umów ubezpieczeniowych. Jeżeli ubezpieczający należy do osób wymienionych w art. 7a, zakład ubezpieczeń obowiązany jest w ciągu 6 miesięcy od dnia, w którym wojskowy powrócił do stanu cywilnego względnie od dnia, w którym ustał powód wspomniany w par. 3 ust. 2 ces. rozp. z dnia 29 lipca 1914 Dz. Pr. P. № 178 przywrócić na żądanie do ważności bez ponownego badania lekarskiego umowę o ubezpieczenie na życie, która wskutek niezapłacenia premji we właściwym czasie zgasła bez wykupna lub zamieniła się na umowę ubezpieczenia wolną od płacenia premji ze zmniejszoną sumą ubezpieczenia, o ile równocześnie zostaną uiszczone zaległe premje wraz z odsetkami zwłoki. Sędziowskiego moratorium (art. 15) żądać można przeciw zakładom ubezpieczeń przed lub po zajściu wypadku przewidzianego umową ubezpieczenia, a to nawet, gdyby nie zachodziły warunki wymienione w art. 16 ust. 1, jeżeli ubezpieczający nie mógł uiszczyć premji we właściwym czasie wskutek utrudnień ruchu wywołanych wydarzeniami wojennymi. Gdyby jednak wypadek przewidziany w umowie ubezpieczeniowej już zaszedł, a opóźnienie wniosku o udzielenie moratorium nastąpiło z winy ubezpieczającego, sędziowskie moratorium nie jest dopuszczalne”.

§ III.

Art. 13 ustawy otrzymuje następujące brzmienie:

„Skargi o uiszczenie wierzytelności, które w myśl ust. 4 art. 1 częściowo wyłączone są od ustawowego odroczenia zapłaty, są dopuszczalne, choćby żądano w nich uiszczenia całej kwoty wierzytelności. Natomiast sąd odrzuci nowe skargi, żądające tylko uiszczenia kwot, których zapłata jest odroczone.

Wolno skazać na wykonanie takiego świadczenia, co do którego dłużnikowi przysługuje jeszcze w czasie wydania wyroku ustawowe odroczenie zapłaty; jednakowoż termin wykonania świadczenia, tudzież uiszczenia kosztów procesowych sąd oznacza w ten sposób, aby rozpoczynał się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty. Sąd oznaczy dzień ten kalendarzowo, podając termin zapadłości wierzytelności. Jeżeli wyrok wydany przed 1 sierpnia 1914 r. dotyczy wierzytelności, co do której ustawowe odroczenie zapłaty zostało przedłużone, odracza się termin płatności ustanowiony w wyroku do tego dnia, w którym należy uskutecznić zapłatę według niniejszych przepisów. Rz do upływu terminu moratoryjnego sąd nie będzie dalej prowadził postępowania sądowego na skutek skarg skierowanych przeciw osobom w art. 7a wymienionym, chyba że pozwany postawi

wniosek o podjęcie przerwane go postępowania. Nowe skargi o zapłatę pretensji moratoryjnych przeciw osobom w art. 7a wymienionym będą odrzucone, chyba że wierzyciel przedstawi pisemne oświadczenie dłużnika, w którym tenże zrzeka się w całości lub części ustawowego moratorjum. Jeżeli zrzekł się ustawowego moratorjum tylko częściowo, można w skardze żądać zapłaty także dalszej części pretensji. Sąd oznaczy termin do uiszczenia tej dalszej części pretensji w ten sposób, by rozpoczynał się od ostatniego dnia moratorjum”.

§ IV.

W art. 14 ustawy otrzymuje ust. 3 następujące brzmienie:

„Egzekucja przez wpis przymusowego prawa zastawu na nieruchomości oraz egzekucja na zabezpieczenie, tudzież zarządzenia tymczasowe na rzecz pretensji moratoryjnych mogą być dozwolane i wykonywane”.

§ V.

W art. 16 ustawy otrzymuje ust. 2 następujące brzmienie:

„Taki termin zapłaty może być udzielony dla całego świadczenia lub części, jednakowoż nie poza dzień 30 czerwca 1921 r. Sędziowskie moratorjum, które udzielone zostało do dnia 30 czerwca 1920 r. włącznie, uważa się za przedłużone do dnia 30 września 1920 r. Sąd może na wniosek po przesłuchaniu przeciwnej strony (par. 56 ord. egz.) zezwolić na dalsze przedłużenie najdalej do 30 czerwca 1921 r. włącznie lub ustawowe przedłużenie skrócić”.

§ VI.

Ulgi przyznane w art. 4, 5 i 6 ustawy zobowiązaniom z rachunku bieżącego, kwitów kasowych i książeczek wkładowych gasną z dniem 1 kwietnia 1921 r.

§ VII.

W art. 10 i 11, 19 i 26 ustanawia się zamiast 31 grudnia 1919 r. termin 30 czerwca 1921 r., w art. 11 ust. 3 zamiast 1 stycznia 1920 r. termin 1 lipca 1921 r., w art. 19 zamiast 1 maja 1919 r. termin 1 maja 1920 r.

ROZDZIAŁ B.

(Dla okręgu [sądu apelacyjnego [we Lwowie).

§ VIII.

Ustanawia się następujące nowe terminy, przesunięte już raz rozporządzeniem z dnia 20 grudnia 1919 r. (Dz. Ustaw № 98 poz. 521):

- a) w art. 1, 10, 11, 16, 19 i 26 zamiast 31 grudnia 1919 r. termin 31 grudnia 1920 r.;
- b) w art. 1 i 11 punkt 3 zamiast 1 stycznia 1920 r. termin 1 stycznia 1921 r.
- c) w art. 16 zamiast 30 czerwca 1919 r. termin 30 czerwca 1920 r.;
- d) w art. 16 zamiast 30 września 1919 r. termin 30 września 1920 r.;
- e) w art. 19 zamiast 1 maja 1919 r. termin 1 maja 1920 r.;

§ IX.

Art. 21 ustęp 3 ustawy znosi się.

ROZDZIAŁ C.
(Postanowienia wspólne).

§ X.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1920 r.

Prezydent Ministrów:

L. Skulski

Minister Sprawiedliwości:

Jan Hebdzyński